

der lægges her ikke mere Magt i Sundhedskommissionens Hænder, end vi i Forvejen kende fra de almindelige Epidemio- love, og jeg tror at turde sige, at den Hærgen blandt Menneskene, som de mere almindeligt frygtede Epidemier, Kolera, Pest, og hvad deres Navne kan være, i Tidens Løb kunne anstille, er for intet at regne overfor den Hærgen blandt Men- neskene, som Tuberkulosen bevirker.

Det er rigtigt, at de andre Sygdomme komme mere pludseligt, udbrede sig hurtig og atter hurtigt forsvinde, og at de derfor gøre et stærkere Indtryk i Øjeblikket end Tuberkulosen, der kommer mere lumsk snigende ad mere eller mindre ukendte Veje og holder sig fra Aar til Aar, saaledes at man efterhaanden vænner sig til at betragte den som noget, der nu en Gang følger med Tilværelsen. Men i Virkeligheden maa vist alle indrømme, at Tuberkulosen er langt, langt farligere end nogen af de andre smitsomme Sygdomme, nogen af de Epidemisygdomme, som have været kendte her i Landet i vor Tid, saa at man i Virkeligheden ikke gaar en Smule for vidt, ikke gør en Smule for stærkt Indgreb i den personlige Frihed derved, at man giver Sundhedskommissionen en lignende Myndighed som den, de have i Tilfælde af almindelige Epidemier. — Det blev sagt: „Men det er dog et frygteligt Indgreb i den personlige Frihed, at Sundhedskommissionen kan fjerne en Mand fra hans Hjem og beordre ham indlagt paa et Sygehus, endogsaa skille Mand og Kone!“ Jeg maa dog dertil gøre opmærksom paa, at efter Lovforslaget vil det kun kunne ske, naar den syge eller hans Omgivelser af Modvillie undlade at følge de givne Forskrifter; hvis de holde sig til de Forskrifter, som Sundhedskommissionen giver, saa er der ingen menneskelig Magt, som mod den syges Villie kan indlægge ham paa et Sygehus. Men naar han og hans Omgivelser vise Modvillie mod at følge Forskrifterne, er det dog kun ganske rimeligt, at deres personlige Frihed maa lide et Skaar derved. Det er for øvrigt slet ikke noget, der er ukendt i Lovgivningen. Jeg skal f. Eks. henvise til § 1 i Loven af 10. April 1874 om veneriske Sygdomme, hvorefter de, der lide af en saadan Sygdom uden Hensyn til, om de selv have forskyldt Sygdommen eller ej, altsaa ogsaa de, der ganske uforskyldt ere komne til at lide af en saadan Sygdom, ere underkastede endnu skrappe Bestemmelser end den, der her er Tale om, og kunne langt lettere mod deres Villie bort-

føres fra deres Hjem til et Sygehus, og det har man dog ikke fundet nogen som helst Betænkelse ved. Man har fundet det rigtigt for Omverdenens Skyld og af Hensyn til de Mennesker, der kunde være udsatte for Smitte, at de, der leve under saadanne Forhold, at det var nødvendigt at fjerne dem derfra, eller som ikke rette sig efter de Forskrifter, der ere bleven givne, maatte finde sig i dette Indgreb i deres personlige Frihed, at de blive indlagte paa et Sygehus. Og der er, i alt Fald efter alt, hvad der foreligger oplyst, vistnok ikke nogen Tvivl om, at Tuberkulose i alt Fald kan optræde i en saadan Form, at den er overordentlig smittefarlig.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Estrup) ankede ogsaa over, at det i § 10 er bestemt, at naar et Barn lider af smitsom Tuberkulose, skal det indstilles til Skoledirektionen, hvorvidt Barnet skal fritages for Skolegang. Det forekommer mig, at det er en ganske naturlig Bestemmelse. Har et Barn smitsom Tuberkulose, er det første, der bør gøres, naturligvis dette, at søge at faa Barnet kureret. Men viser det sig, at Tuberkulosen er inkurabel, er det ganske naturligt, at Barnet fritages for at gaa i Skole alene paa Grund af dets Sygdom. Alene paa Grund af Sygdommen synes det mig at være ganske urimeligt at plage Barnet med Skolegang, naar dog enhver kan sige sig selv, at naar Barnet er inkurabelt, ville de Kundskaaber, som Barnet kan erhverve i Skolen, aldrig blive til nogen Nytte.

Jeg, som har en Opfattelse af Kommissioner, der er noget afvigende fra den, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, udtalte, har kun god Grund til at vide den Kommission, der har behandlet denne Sag, en Tak for den gode og indgaaende Maade, hvorpaa Sagen er bleven behandlet, og jeg haaber, at det vil vise sig, at Flertallet i dette høje Ting vil se paa denne Sag paa samme Maade, som man har gjort det i det andet Ting, og vil slutte sig til disse Forslag, der i det væsentlige ere byggede paa Grundlag af Kommissionens Betænkning. Jeg skal derfor meget anbefale de foreliggende Forslag til det høje Tings Velvillie og til hurtigt Fremme.

Estrup: Jeg kunde dog ønske at gøre den Bemærkning til den ærede Minister, at intet i min Udtalelse berettiger ham til at antage, at jeg anser disse Foranstaltninger for nyttige og Pengene for spildte. Min Udtalelse gik kun ud paa,